

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 4 marca 2014 r. w sprawie R 459/2013-4 w zakresie, w jakim na jej mocy oddalono odwołanie od decyzji eksperta, w której odmówiono przyznania ochrony w ramach systemu wspólnotowego znaku towarowego międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską graficznego znaku towarowego nr 1 100 187 dla niektórych ze wskazanych towarów ujętych w klasach 9, 14, 18 i 25;
- dopuszczenie rejestracji graficznego znaku towarowego nr 1 100 187 dla wszystkich wskazanych towarów ujętych w klasach 9, 14, 18 i 25, a posiłkowo dla towarów, w przypadku, których używanie zostało wyraźnie udowodnione;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem przed OHIM oraz w związku z niniejszą skargą, zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego przedstawiającego powtarzający się motyw z efektem żłobienia

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Vinnolit przeciwko Komisji

(Sprawa T-318/14)

(2014/C 223/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vinnolit GmbH & Co. KG (Ismaning, Niemcy) (przedstawiciel: M. Geipel, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez nią samą i skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: brak pomocy w rozumieniu art. 107 TFUE

- Strona skarżąca podnosi, że przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych stanowią modyfikację cywilnoprawnego systemu wyrównawczego. Nie występuje tu przysporzenie korzyści przy użyciu zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo.

2. Zarzut drugi: w każdym razie brak nowej pomocy

- Strona skarżąca podnosi następnie, że ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 108 TFUE, ponieważ w przeszłości Komisja uznała mechanizm finansowy mający na celu wsparcie w Niemczech energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za zgodny z prawem Unii w dziedzinie pomocy państwa, a do mechanizmu tego nie wprowadzono jak dotąd istotnych zmian.

3. Zarzut trzeci: naruszenie praw podstawowych i zasady proporcjonalności
 - Skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykonała przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych, czy też co najmniej nie wykonała ich właściwie ze względu na to, po pierwsze, iż nie uwzględniła ona znacznych i szkodliwych skutków, jakie pociąga za sobą wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego w przypadku przedsiębiorstw, których ono dotyczy i, po drugie, iż wszczęła ono to postępowanie w momencie, w którym nie było to jeszcze wymagane.
4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań
 - Strona skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja Europejska naruszyła uzasadnione oczekiwania przedsiębiorstw będących jej adresatami ze względu na to, iż w przeszłości przeszłości instytucja ta uznała mechanizm finansowy mający na celu wsparcie w Niemczech energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za zgodny z prawem Unii w dziedzinie pomocy państwa, a do mechanizmu tego nie wprowadzono jak dotąd istotnych zmian.
5. Zarzut piąty: nadużycie władzy
 - Wreszcie, skarżąca twierdzi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja Europejska przekroczyła przysługujące jej uprawnienia ze względu na to, iż bezprawnie zawężyła ona uprawnienia dyskrecyjne, jakie unijne prawo pierwotne i wtórne przyznaje Republice Federalnej Niemiec w dziedzinie organizacji wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Azarov przeciwko Radzie

(Sprawa T-331/14)

(2014/C 223/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mykola Yanowych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky i A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie z art. 263 TFUE, nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego;
- zastosowanie, na podstawie z art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, środków organizacji postępowania,
- obciążenie Rady, na podstawie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że uzasadnienie zaskarżonych aktów ani nie umożliwia skarżącemu ich zaskarżenia przed Sądem, ani Sądowi – zbadania ich zgodności z prawem.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi naruszenie prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej. Następnie podnosi on zarzut nieproporcjonalności zastosowanych środków ograniczających. W końcu podnosi on naruszenie swojego prawa do obrony.